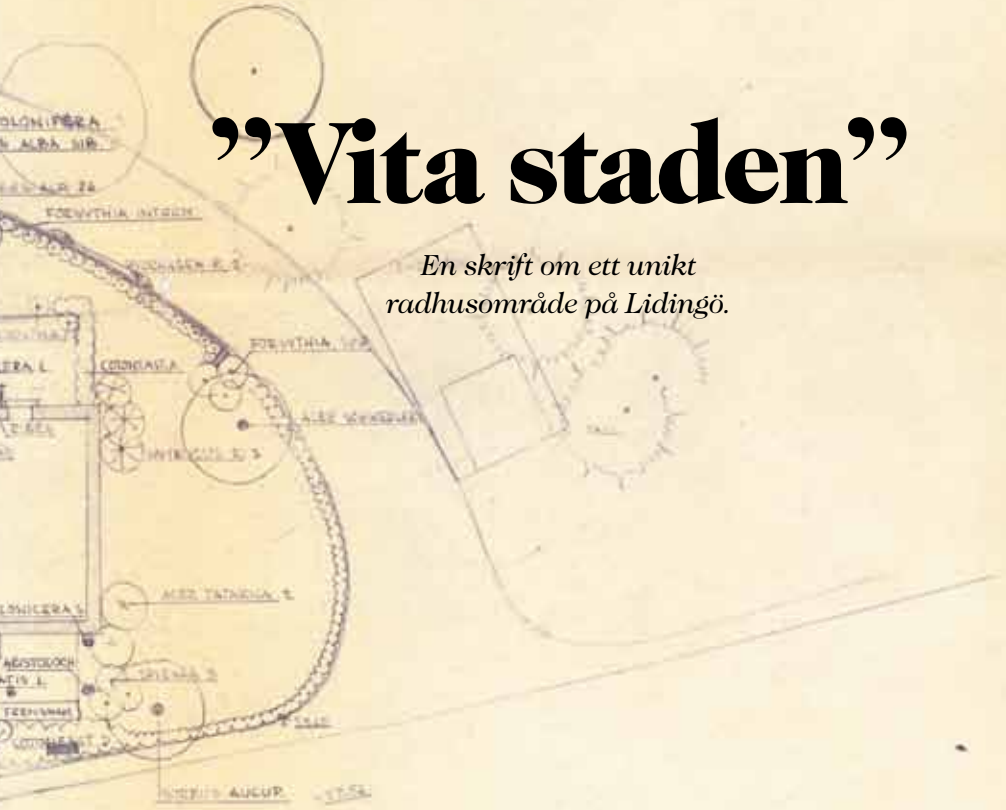
”Vita staden”

En skrift om ett unikt radhusområde på Lidingö.

Innehåll

Inledning	**4**
Planering av området	**6**
Byggnaderna och planteringarna	**6**
Tillbakablick på byalagets historia	**11**
Områdets status	**14**
Särskilda karakteristika	**16**
Samverkan med staden	**20**
Intervjuer	**24**
Bilagor	**33**

Inledning

Med rätta kan invånarna i Östra Mölna radhusområde vara stolta. De bor i ett mästerligt planerat område präglat av god arkitektur och kvalitet, insprängt i delvis bevarad skärgårdsnatur. Lidingö är ju faktiskt Stockholms skärgårds största ö. Genom åren har man strävat efter att skydda och bevara de värden som bl a gjort – och gör – området till ett intressant studieobjekt. Årligen vandrar blivande arkitekter runt på Däldvägen, Utsiktsvägen och Stenbacksstigen och insuper atmosfär, detaljer och studerar områdets anpassning till befintliga, naturliga förutsättningar.

Den här skriften är en orientering om hur det var tänkt från början. Och hur det blev som det blev, hur man handskas med områdets särprägel och att det är nödvändigt med ett tydligt ansvar för dess särskilda karaktär. Östra Mölna radhusområde har genom Lidingö stads kulturinventering fått officiell status som kulturhistoriskt omistlig miljö.

Före byggandet av vårt område var allt ”vildmark”, bara skog och ingen bebyggelse. Eftersom inga hus låg i vägen, kunde de som var barn före 1960-talet åka störtlopp från bergets allra högsta topp ner i sänkan där flaggstången nu står, ner genom nästa sänka där dagens trappa leder ner till Mölnaängen. Åtskilliga skidor bröts i den nedfarten.

På den tiden var själva ängen Skärsätra gårds potatisland. I kanten låg ett stort rött sommarhus, Bellevue. Fortfarande finns stengrunden kvar intill Södra Kungsvägen, vars backe upp till Östra Mölna då fick heta Bellevuebacken. Området hade ju ännu inga gatunamn. Detta minns en av dem som lekte, åkte skidor här, och som också var med om potatisplockningen.

I andra ändan av ängen/potatislandet ligger Mölna gård, som efter industrieran – här maldes färger bl a den röda bresiljan i kvarnen – blev sommarviste för bl a barn från Vanföreanstalten.
I området intill Mölna gård bodde revykungen Ernst Rolf, som i ett kanske inte allvarligt menat självmordsförsök, försökte dränka sig vid Mölna brygga, överlevde, men dog i sviterna efter det kalla doppet.
Området har också blivit en del av den svenska litteraturhistorien genom Gunnar Ekelöfs ”En Mölna-Elegi” (1960), som inleds med dikten”På Mölna brygga”.

Källor: Olle Colling och Knut Fjaestad

Planering av området

I början av 1950-talet fick arkitekten Nils Tesch (bild) av Lidingö stad i uppdrag att upprätta en stadsplan för det skogrika Östra Mölna. På den tiden var den blivande slottsarkitekten Ove Hidemark praktikant på Teschs kontor, och det var han som fick påbörja uppdraget. Vid ett byalagsmöte för ett antal år sedan berättade han om arbetet. Om hur, inspirerad av engelsk villabebyggelse från 1800-talets mitt och framåt, han anpassade gator och hus till de naturliga höjdkurvorna.

Byggnaderna och planteringarna

Den nya stadsplanen antogs 1954 och omfattade 52 radhus och sex villor. När området några år senare skulle bebyggas, gick uppdraget till Nils Tesch. Hans intresse för området hade väckts, när han höll på med en villa till sig själv nere vid Mölnastranden. Huset blev både för stort och för dyrt för honom och går nu under namnet Smithska villan. Tesch lyckades intressera byggmästaren John Mattsson för Östra Mölna-området. Mattsson gav sedan Tesch uppdraget att rita villorna. Om Ove Hidemark hämtade inspiration från England, var

det snarare gotländska byggnader som var förebild för Tesch. Förutom boningshusen planerades också en garagelänga för att i största möjliga mån undvika biltrafik inom området.

I början på 1960-talet uppfördes 46 radhus och två villor. Nils Tesch skrev själv i nr 12 av tidningen Arkitektur 1963: *”Terrängens möjligheter och områdets speciella förutsättningar i övrigt har gjort att sju olika lägenhetstyper måst planeras. Detta är givetvis ur byggnadssynpunkt mindre rationellt, då längre driven standardisering ur ekonomisk synpunkt hade varit önskvärd. Å andra sidan har man härigenom kunnat skapa en mer omväxlande miljö inom området.”*

Arkitektens envishet och omutliga kvalitetskrav gjorde husen så dyra att byggmästaren tvådde sina händer. Vilket i sin tur ledde till att alla de planerade husen inte blev uppförda i en första omgång. Först 10 år senare blev de resterande husen på Utsiktsvägen byggda. Då fullföljdes inte arkitektens intentioner. De senare är byggda i mexisten, dvs kalksandsten, natursand och flinta som malts, blandats med vatten och härdats i form av tegel, fönstren är inte placerade som Tesch hade ritat och ytterdörrarna ser annorlunda ut.

De första husen är byggda i skånskt tegel och slammade med kalkcement med tillsatt marmormjöl i en grårosa färgton. Även om husen till det yttre i stort sett ser likadana ut, är planlösningen varierande. Sju olika grundtyper fanns från början, men torde i dag vara flera, då många hus har genomgått invändiga förändringar. Några exteriörer och har också förändrats, bl a genom tillkomsten av balkonger och garage som blivit bostadsrum. Förändringarna föll inte arkitekten i smaken, liksom inte heller de nyare husens avvikande utseende.

Puts eller slamning av exteriörerna är av stor vikt i arkitekturen. Slamning är en icke-heltäckande ytbehandling och om den avsedda

karaktären missuppfattas vid renovering, kan arkitektur förvanskas. Tyvärr har detta skett på ett par av husen, som fått en icke-opak puts i stället för den lätta slamningen.

Stor omsorg har lagts ner på detaljer. Ekparkettgolven är s k flytande, nedervåningarna är direktventilerade, badrumskaklet var utvalt och plåtarbetena är i koppar, innertaken är vävspända och yttertaken har enkupigt tegel. Köksinredningarna gjordes speciellt för varje hus. Förde öppna spisarna i vissa hus anlitades en särskild arkitekt Kjell Sörman. Speciella är också ytterdörrarna i ljuslackad ek. Ytterbelysningen vid sidan av dörrarna hämtades från den danska firman Louis Poulsen. De ljusa dörrarna och pergolorna utanför en del hus, liksom fasadernas skira slamning bidrar till det ljusa intryck området ger. Inte för intet har området ibland kallats ”den vita staden”.

För ovanlighetens skull var en trädgårdsarkitekt med i planeringen av tomter och andra markytor redan från projektets början. Det var den mycket kände trädgårdsarkitekten Sven Hermelin, Sveriges första

självständiga trädgårdsarkitekt. Också han arbetade utifrån platsens förutsättnngar. Man var speciellt varsam vid byggandet och ansträngningar gjordes för att bevara områdets skärgårdskaraktär. Hundraåriga tallar och ekar skyddades under byggnadstiden.

Ansvarig tillsammans med Hermelin var Inger Wedborn, Hermelins elev och sedermera kompanjon. Hermelin var ofta på resa och hemmakontoret sköttes då av Inger Wedborn, som ledde och fördelade arbetet. Det kan därför antas att hon haft stort inflytande på hur radhusområdets yttre miljö gestaltades. T ex kan noteras rönnarna längs Däldvägen och Utsiktsvägen samt paradisäppelträden längs nedre Stenbacksstigen. Alla tomter fick en planteringsplan. Nämnas kan att också området bakom garagelängan utmed mot S Kungsvägen fick en omfattande planteringsplan med inte mindre än ett hundratal träd och buskar inritade (se omslaget).

Tillbakablick på byalagets historia

Områdets särart och husens kvalitet gjorde radhusbyn eftertraktad. Om det vittnar ännu idag de som bor kvar i området och tillhör den första generationen av husägare eller är deras barn.

Östra Mölna Byalag bildades, när alla fastigheter hade fått ägare, och firar när detta skrivs sitt 50-årsjubileum. Nuvarande stadgar anger att de antogs första gången den 13 april 1966 (men det finns protokoll

redan från 1963 och 1964). I flera decennier har verksamheten haft tre årliga centrala händelser – Årsmötet samt vår- och höststädning av de gemensamma parkområdena, som än i dag utgör en obruten tradition. Så småningom kom också flaggning på byalagets flaggstång att höra till dessa rutiner och där på berget har ofta 6 juni firats. I många år samlades man vid majbrasan på Mölnängen för lekar och sång på ängen vid fotbollsplanen. Denna mark planade senare staden ut och fotbollsmål sattes upp. Den fortsatta skötseln av ängen, inte minst klippning, har blivit ett spontant frivilligt åtagande av några av byalagets medlemmar. Ibland har Lidingös får fått stå för ”skötseln”. Under senare år har byalaget sett till att den nedläggningshotade lekplatsen rustades och kunde bevaras. I augusti har kräftkalasen på inägan mellan Stenbacksstigen och Utsiktsvägen blivit en uppskattad samling. Listor har distribuerats, numera via e-mail, över byalagets medlemmar. Till en början återkom också förteckningar över hantverkare, som byalaget kunde rekommendera, samt andra praktiska anvisningar exempelvis rengöring av fastigheternas oljecisterner.

I Information 2/1967 finns för första gången en uppmaning från styrelsen rörande områdets unika karaktär: ”Vi erinrar om att enligt tidigare beslut i byalaget de som göra exteriörförändringar på sina hus eller sätta upp staket o d bör kontakta styrelsen. Skall området bevara sin karaktär och stil är det viktigt att vi söker hålla en enhetlig linje i dessa frågor så långt detta är möjligt.”

Trädens och växtlighetens förändringar över tiden, liksom önskemål från vissa husägare, gjorde medlemmarna i byalaget mer medvetna om utmaningen att bevara områdets unika karaktär, den gemensamma parkytan, trädgårdarna och byggnaderna. En av Nils Teschs medarbetare, Ove Hidemark, berättade om tankarna bakom radhusbyn vid ett av våra årsmöten. Caroline Zeilon skrev 2000 en uppsats ”Östra Mölna Radhusområde” som del av ett arbete vid Konstvetenskapliga institutionen (Bebyggelsehistoria med byggnadsvård), Stockholms

universitet. Hon presenterade också uppsatsen vid ett årsmöte. Hidemarks och Zeilons presentationer blev något av ”väckarklockor” för byalaget att vårda och värna vårt områdes omistliga värden. De vilar på de kvalitativt betydande insatser som en gång gjordes av Nils Tesch och hans utvalda medarbetare – stadsplanerare, landskapsarkitekt och inte minst trädgårdsarkitekterna med sina planer.

Under 2000-talet kom byalaget att vara delaktigt i att genomföra många förbättringar såsom en successivt ny gatubelysning och ny asfalt på gatorna. Vi deltog också aktivt i den offentliga debatten kring bevarande av Lidingöbanan, den ännu olösta frågan om Södra Kungsvägens nya dragning och det problem som den högspänningsledning utgör, som finns inom området.

Byalaget har arbetat intensivt mot att en mobilmast skulle uppföras i vår omedelbara närhet. Masten kom i stället att placeras i kanten av Kottlaskogen på andra sidan om Lidingöbanan sett från vårt område. Byalaget har vidare en kontaktperson rörande ”Grannsamverkan mot brott” och som regelbundet förmedlar viktig information från polisen.

I en skrivelse till byalagets styrelse 2008 togs diskussionen upp om områdets unika karaktär. Detta ledde till att en Närmiljögrupp bildades.

Områdets status

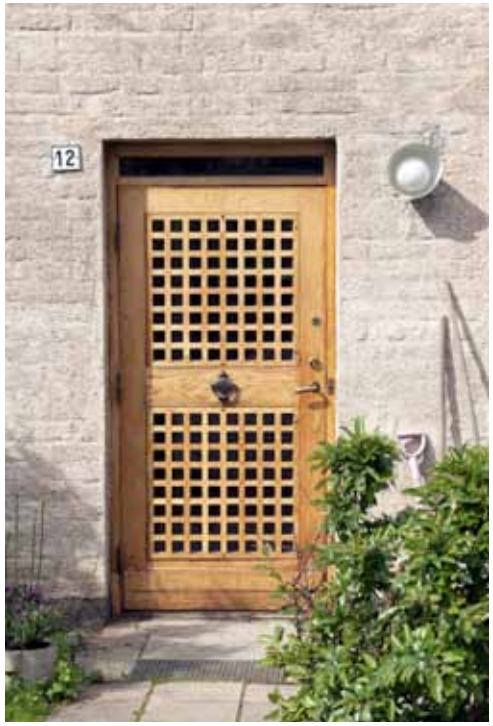
Den officiella status som Östra Mölna radhusområde fått i staden som kulturhistoriskt omistlig miljö har under åren illustrerats av en ganska omfattande dokumentation. Byalagets medlemmar uttrycker ofta enskilt och vid olika möten sin uppskattning av hur väl området är planerat och har bebyggts med hus, som har en hög kvalitet. Denna vilja att värna om en ovanlig bebyggelse, som byalaget självt tidigt ville uttrycka, lever också idag.

Under många år levde en gemensam känsla och vilja att bevara den ursprungliga karaktären på området. Tyvärr måste vi idag konstatera att karaktären successivt har ”naggats i kanten”. Några hus har påförts balkonger, parkeringsplatser har skapats på tomtmark, träd har fällts på den gemensamma marken, den egna ”täppan” har utvidgats, staket har satts upp, vissa tillbyggnader (redskapsbodar) har tillkommit mm.

En del ändringar har ägt rum i samråd med stadens myndigheter enl plan- och bygglag (PBL). Andra har kommit till stånd spontant utan dialog. Om området skall bestå som utsökt svensk arkitektur, vara i bra skick och ge gott intryck, är det viktigt att vidta en del åtgärder för att värna husens karaktär och området i sin helhet.

Att vårda byggnader och mark har inte enbart en estetisk sida, som tillgänglig dokumentation ofta framhåller. Idag är det viktigt att också poängtera att det finns en lika viktig ekonomisk sida av att vidmakthålla områdets karaktär. Utöver att varje byggnad och tomt har ett värde beroende på respektive bostads- och markytor, finns det också ett särskilt ekonomisk värde just i det kollektivt ägda områdets utseende och funktion.

Särskilda karakteristika

- Husens slammade fasader i en grårosa färgton. För de fyra villor och två radhus, som byggdes senare användes dock mexisten.
- Det exklusiva enkupiga takteglet från Weberöd i Skåne.
- Den grova spritputsen utanpå källarväggarna, som också återkommer på stödmurarna mot gatan ger balans och samhörighet.
- Husens form och utseende, som starkt präglas av fönstrens placering och utformning samt av takfallet.
- De unika entrédörrarna (färg och form).
- Färgsättningen av trapp-och balkongräcken i ljust grått.
- Den specialgjorda ytterbelysningen.
- Tomternas storlek som begränsar möjlighet till byggnader/ redskapsbodar eller utvidgning av parkeringar. Detta gäller såväl marken mot gatan som mot gemensam mark/inägor.
- Pergolor utanför en del hus som bidrar till områdets ljusa intryck.
- Uteplatser och gångar lagda med naturfärgade cementplattor 35x35 cm, som binder ihop hus och tomt.
- Trädgårdarnas gemensamma ursprungliga struktur och planteringar.
- De gemensamma ytorna, den av staden ägda marken, med skogs- och skärgårdskaraktär.
- Den karaktärsfulla muren och trappan som leder ner till Mölnaängen.

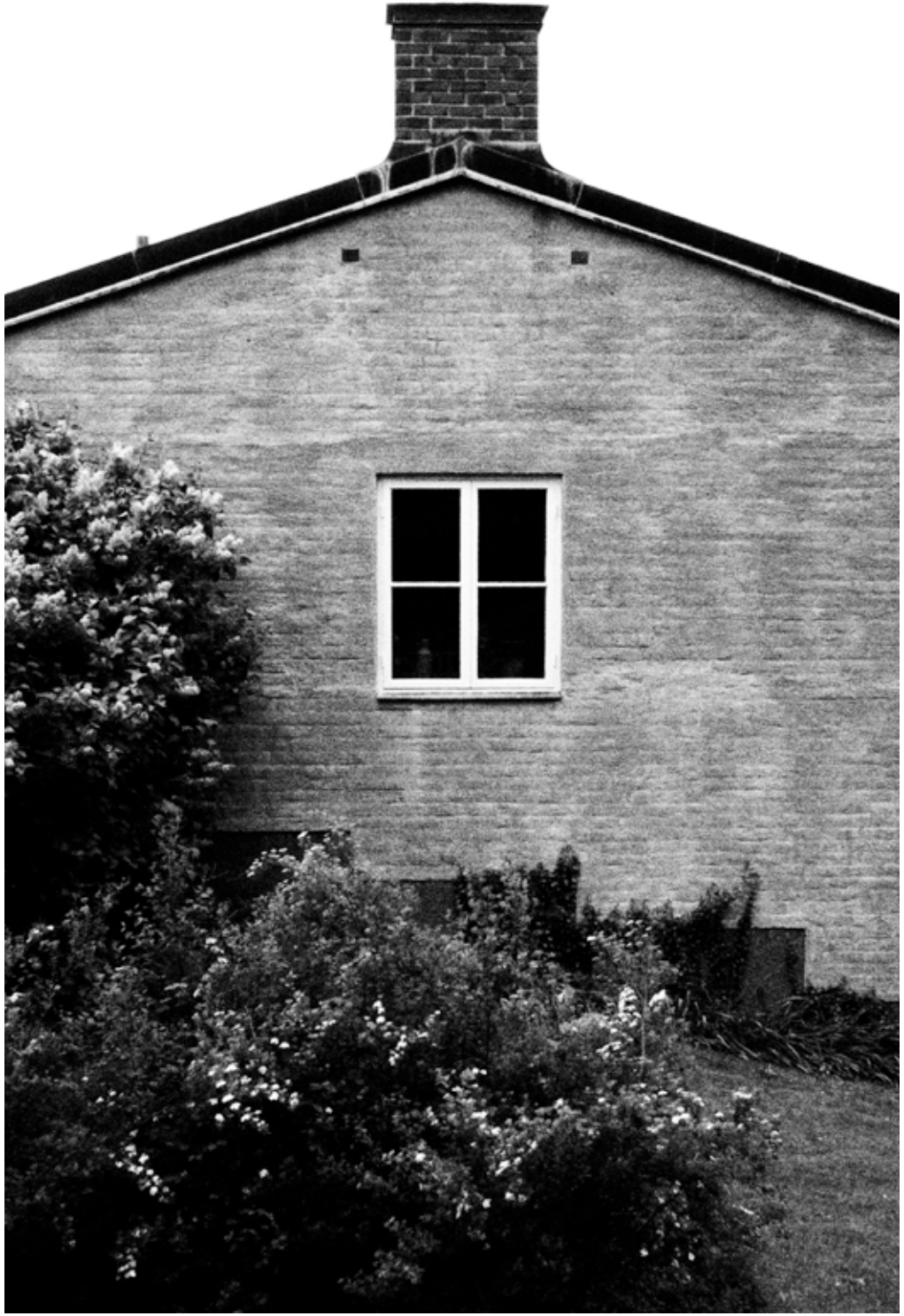

Samverkan med staden
Under många år tog staden ett aktivt och praktiskt ansvar för den mark man äger, dvs områdets gemensamma ytor. Parkförvaltningen hade en årlig tillsyn såväl av den markerade inägan mellan radhusen som den vackra rododendronplanteringen utmed trappan ner mot ängen. Ett år gav dåvarande stadsträdgårdsmästaren en demonstration rörande skötsel av buskar och rosor.

Sedan några år råder en helt ny situation. I dag har staden inga anställda, som arbetar med skötsel av stadens mark. Varje åtgärd måste upphandlas och åtgärder vidtas enbart med långa mellanrum.

Denna radikala förändring kräver ett nytt tänkande rörande byalagets samverkan med staden. Detta gäller all gemensam mark, där höst- och vårstädning successivt utvidgas med mer aktiva insatser av byalaget för att bevara områdets karaktär. Styrelse och närmiljö-

grupp fick genom ett avtal ett utvidgat ansvar för att efter samråd med staden också medverka till att träd och buskar planteras. Samarbetet med staden fortsätter genom att förnya och aktualisera denna typ av samverkansavtal.

Det är väsentligt att upprätthålla en nära dialog med parkchefen i staden. Både för att få praktiska råd inför planteringar och för att stödja byalaget så att man kan undvika att stadens mark ockuperas för utökning de egna trädgårdarna. Respekten för gemensamt ägd mark är lika viktig som att värna om den individuella, privata äganderätten. Ramen för detta samarbete skall utgöras av den skötselplan som upprättas för stadens mark och som årligen skall revideras i nära samråd med byalaget. Skötselplanen skall precisera hur det i fortsättningen bör fungera och därigenom undvika att upprepa de överträdelser som skett. Efter att ha konstaterat tidigare misstag, är det nödvändigt med riktlinjer hur gemensam mark skall skötas.

För att behålla områdets karaktär pågår en diskussion inom stadens förvaltning om särskilda detaljplanebestämmelser i befintlig detaljplan. Ett sådant tillägg i detaljplanen utgörs av de ovan angivna särdragen under rubriken Områdets karakteristika som i första hand avser den äldre delen av området, dvs de 46 först byggda radhusen och två villorna. Detta är ett vanligt förfarande om man vill bevara ett områdes särskilda karaktär, och möjliggörs genom Plan- och bygglagen (PBL). Med den stolthet vi har anledning att känna för vårt område följer också utövande av en alltid närvaran-de omtanke om både hus och natur.

Intervjuer

”Ett klättervänligt område”
Att kalla Östra Mölnas invånare hemkära är ingen överdrift. Fortfarande, mer än femtio år sen området började ta form, finns det ”urinnevånare” kvar. Många barn till dem har flyttat tillbaka och låter en tredje generation växa upp ”bland stenarna där barn de lekt”.

En av dem är Bengt Welander på Däldvägen. Hans föräldrar flyttade in den 13 maj 1962. Då var allt nytt och området inte helt färdigbyggt. Trädgården fanns inte, bara plank och markplattor. På den tiden vara mammorna hemma, ingen gick på dagis. Det var mycket spring mellan husen. Grannarna umgicks mycket. Och ordnade tävlingar för barnen, tände majbrasor, ordnade säcklöpning i snön, spelade fotboll.

Bengt minns en väldigt fin uppväxt. Att han har klättrat överallt – ett klättervänligt område, där hans egna tvillingar nu ska växa upp. Några barndomskompisar har också flyttat tillbaka – de som busade ihop och pallade plommon tillsammans och blev jagade av arg fruktträdsägare med hagelgevär. Det har han i gott minne.

Han har alltid velat flytta tillbaka. Han känner ju varenda vrå här. Men tycker samtidigt att området har blivit anonymare. Trafiken har blivit tyngre. Barnen måste följas till lekis och dagis – hemmamammorna är sällsyntare nu. Däremot är barnen och hundarna fler. I båda fallen är han bidragande.

”Där kan man väl inte bo”
Så tänkte Elisabeth Heidergren, när hon åkte förbi och såg området som höll på att uppföras. Men en vän till familjen menade att det inte skulle vara fel att flytta till Lidingö, till träd och vatten. Men att flytta från Hässelby med fri utsikt, till hus med fönster hon i förstone inte tyckte om – nej, här skulle hon inte bo länge! Men källare och garage fällde utslaget.

Fortfarande bor hon och Lars kvar. De vill aldrig flytta. Här är fin gemenskap. Huset är bra, är gediget, och har härlig öppen spis och har ytterdörrarnas Rolls Royce. Dock är numera trapporna ett aber.

”Kontantinsats: 50 000 kronor”
Numera tycker också Hjalmar Mårtensson på Däldvägen, en annan av ”urinvånarna” att trapporna kan vara besvärliga. Men, påpekar han, att det går väl an, även i 90-årsåldern, eftersom trapporna är så pass smala att man kan hålla sig i räckena på båda sidor!

De bodde i Umeå, men Hjalmar hade börjat tjänstgöra i Stockholm,

när Elisabeth såg en annons i Svenska Dagbladet om ett ”exklusivt radhus” på Lidingö. För 194 000 kronor blev det familjen Mårtenssons nya hem. På hösten 1961 var det mycket pengar, räntan på lånet låg på 5,15 % och kontantinsatsen var 50 000 kronor, minns Hjalmar. När inflyttningen skedde höll trädgården på att färdigställas. Området var i stort sett färdigbyggt så när som husen på Mölnabranten. Alla husen utom Mårtenssons och ett på Utsiktsvägen var sålda. Det senare var inget alternativ – det var 5 000 kronor dyrare och läget medger inte den dagslånga södersolen, som det hus Mårtenssons bor i.

Bortsett från två utlandsplaceringar, med åtföljande uthyrningar, har familjen trivts alldeles utmärkt bland likasinnade grannar. Hjalmar var en av de tidiga byalagsordförandena i området i ganska många ”smärtfria” år. Något han tackar ”sin” sekreterare Inga Wintzell för. Som ordförande var han bl a trädkramare, dvs gjorde tappert motstånd mot nedhuggning av områdets särmärke – tallarna.

”Efter tio år blev det utsikt”
När familjen Mohlin började leta bostad inför flytten från Skåne, var alla husen längs Stenbacksstigen lediga. Man tittade på husraden med jämna nummer och fann att det nedersta var för stort, men det uppe i backen var mera lagom. Efter dryga tio år hade vi tur, berättar Vera Mohlin. Då blev ett hus på Utsiktsvägen med utsikt (hörs på namnet) ledigt. Och vi flyttade dit, precis ett halvår innan huspriserna for i höjden. Toppen är sammanfattningen.

”Arkitektoniskt trick: ser större ut än det är”
– Det var en ren händelse att vi tittade på ett radhus på Lidingö, berättar Annica Sveholm som är full av entusiasm över den fina miljön. Både hon och maken ser på husen och området med fackmässiga ögon – båda är arkitekter. Husen är byggda i början av sextiotalet, men planerade långt tidigare. Detta betyder att de inte har något av 60-talet över sig, där man från korridorer skulle kunna nå alla rum, men inte gå emellan dem. Här finns fina flöden, proportionerliga och välutnyttjade ytor. Det är tio centimeter lägre i tak än i lägenheter, så man bör ju helst inte vara för lång. Men skalförskjutningen gör, lustigt nog, att ytorna ser större ut än de är. Ett signum för arkitekten Tesch, framhåller Annica Sveholm, är utblickarna; man kan se rakt igenom huset, t ex från hallen ut i trädgården på andra sidan. Men viktigast är områdets utsida, slamningen, pergolorna, rönnarna, frukträden, de raka gångarna till entréerna – allt ger karaktär och bildar rumslighet. Givetvis är det svårt att värdera det estetiska, men att värna det specifika och unika är att behålla värdet i området.

”Slumpen ledde till drömhuset”
Som tidigare berättats byggdes inte alla planerade hus från början. Visserligen var det avsikten. Elisabet och Göran Bäckstrand, som själva flyttade till området 1967, har bland sina hushandlingar också ett brev (inkl ritningar) från 1963, där John Mattsson AB erbjuder en

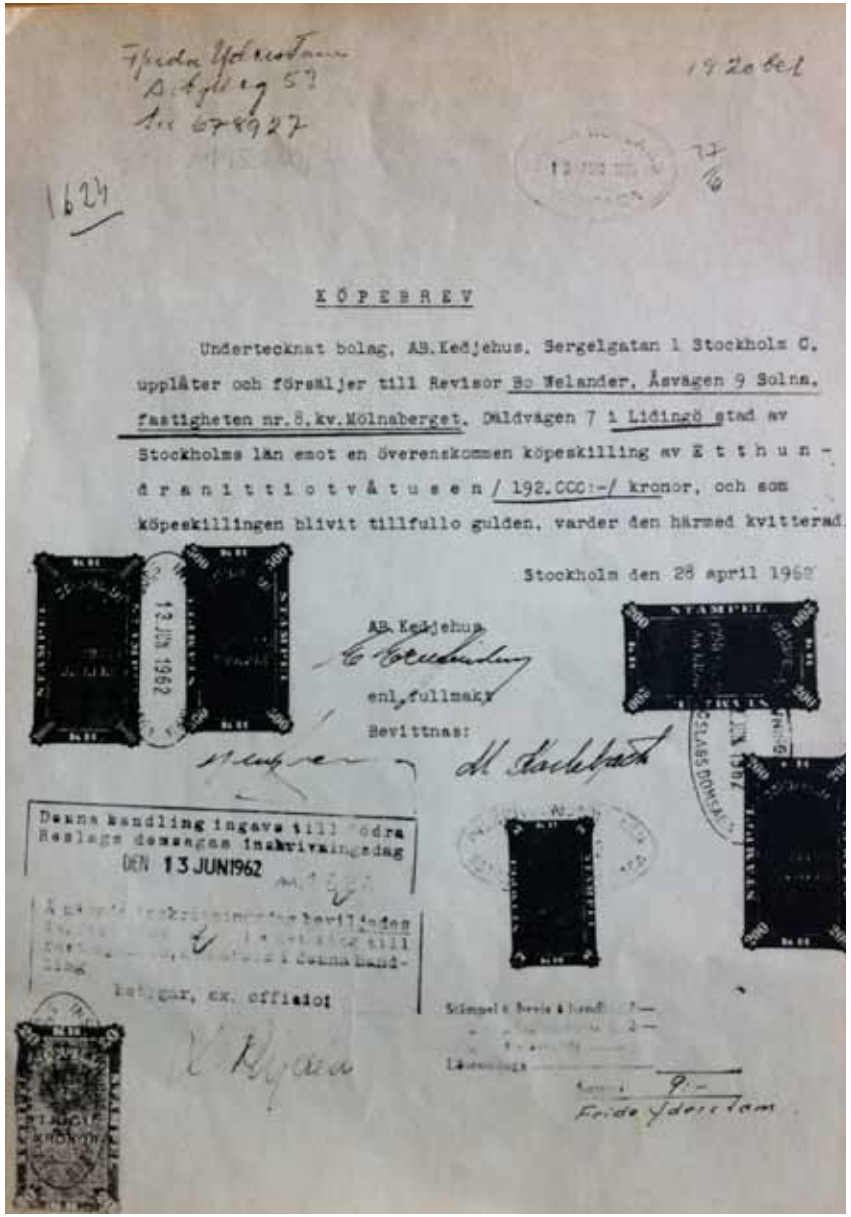
tomt på det område som bebyggdes först 10 år senare. Elisabet hade satt sina föräldrar på spåret och försökt intressera dem för ett boende hon fann särskilt tilltalande. Men det blev hon själv som fyra år senare genom en slump kom att flytta in i samband med att ett av radhusen för första gången bytte ägare. Som utlandsstationerade hade de frenetiskt sökt efter en bostad utan resultat. Det fanns på 1960-talet ingen fungerande bostadsmarknad. Bostäder som bjöds ut till försäljning såldes omgående. I en besökande delegation dök strax innan deras hemresa upp en person från Högberga, som vid hemkomsten träffade Inga Wintzell. Detta sammanträffande blev den slump som gjorde att Elisabet och Göran bara några veckor senare kunde köpa den bostad, som sedan förblivit deras ”drömhus”!

”Satans envis och fruktansvärt diskrä”
Det är sonen Thomas Teschs karakteristik av sin far. Han var ingen tekniker, men jobbade mycket med proportioner och gyllene snittet. Mycket arbete lades ner på ritningarna, som gjordes utifrån olika förutsättningar. Enda sättet för barnen att träffa honom var att ställa sig vid ritbordet. Då frågade han vilken ritning som var bäst – och svaret skulle motiveras. Lördagar och söndagar åkte familjen runt och tittade på tomter. Då kunde barnen placeras ut i hörnen av tänkta hus och glömmas bort där.

– Jaså, står ni kvar?

Nils Tesch kom inte att bo i Mölna, inte heller i Östra Mölna, trots att han ritade två hus åt sig själv. Det första vid stranden, det andra på Utsiktsvägen, nämligen där Arne Bendes nu bor. Däremot bor nu sonen Thomas och även sondottern Stina med familjer här. För Thomas har flyttningen från Banvägen i Brevik till Stenbacksstigen känts som att komma hem. Mycket är nämligen ganska påminnande om husplanen i barndomens radhus i Fredhäll.

KÖPEBREV

Undertecknat bolag, AB. Kedjehus, Sergelgatan 1 Stockholm C, upplåter och försäljer till Revisor Bo Welander, Åsvägen 9 Solna, fastigheten nr. 8, kv. Mölnaberget, Dåldvägen 7 i Lidingö stad av Stockholms län emot en överenskommen köpeskilling av E t t h u n - d r a n i t t i o t v å t u s e n / 192.000:-/ kronor, och som köpeskillingen blivit tillfullo gulden, varder den härmed kvitterad.

Stockholm den 28 april 1962

AB. Kedjehus

enl. fullmakt

Bevittnas:

Denna handling ingavs till Södra Roslags domsagas inskrivningsdag DEN 13 JUN 1962

Belagar, ex. officio:

Frida Johansson

Bilagor

Lidingö stads kulturinventering

SKISS

Litteraturförteckning

- Tidskriften Arkitektur nr 12, 1963. I detta nummer av tidskriften visar Nils Tesch för första gången för allmänheten bostadsområdet i Mölna med situationsplan och sektioner av de olika hustyperna. Han anger också följande medarbetare från projektets början till slut: sin fru, konstnärinnan Kajsa Tesch, vid stadsplanens utformande arkitekt SAR Ove Hidemark och i de olika etapperna arkitekterna Erik Asmussen, Madhukar Desai och Hans Torstensson.
- Lidingö – kulturhistoriska miljöer, utgiven av Lidingö stad i samarbete med Stockholms läns Museum 1990 (ISBN 91-87006-10-3). Denna skrift redovisar 33 kulturhistoriskt värdefulla områden där Mölna radhusby är nr 33 (sid. 148-149).
- Tidskriften Arkitektur, årgång 91, juni/juli 1991, innehåller en artikel på sidorna 16-30 med rubriken 10 x Tesch av Eva Rudberg och Johan Mårtelius (Mölnaområdet finns på sidan 18).
- Guide till Stockholms arkitektur, utgiven på Arkitektur förlag AB av Olof Hultin, Bengt OH Johansson, Johan Mårtelius och Rasmus Waern 1998 (ISBN 91 86050-41-9). Idén till denna bok föddes när Stockholm blev europeisk kulturhuvudstad och staden ville redovisa den arkitekturskatt som ryms i staden med omgivningar. Mölnaområdet redovisas på sida 238.
- En guide till Sveriges arkitektur, också den utgiven på Arkitektur förlag AB av Rasmus Waern, Claes Caldenby, Olof Hultin, Gunilla Linde Bjur och Johan Mårtelius 2001 (ISBN 91-86050-5-9).
- A Guide to Swedish Architecture utgiven i samarbete mellan Arkitektur förlag AB och Svenska institutet 2001(ISBN 91-520-0668-9). Terrace and detached houses, Mölna, sidan 274.
- ”Östra Mölna Radhusområde” – uppsats av Caroline Zeilon, Konstvetenskapliga institutionen, Stockholm universitet, 2000.

Text: Christina Ruhnbro och Göran Bäckstrand, 2012.
Foto: Lars G Karlsson (sid 4, 9, 15, 16, 18–19, 20, 22), Ewa Ericson (flygfoto), Hans Hammarskiöld (Nils Tesch), Ulrika Strand (sid 12), Lars Lindström (sid 14), Bengt Welander (sid 24). Övriga bilder Fredrik Claesson.

VÄXTLISTA

TRÄD	SVENSKA NAMN	ANTAL
* BETULA ALBA	BJÖRK	10
PRUNUS PADUS	HÄGG	5
SORBUS AUCUPARIA	RÖNN	16
» INTERMEDIA	OXEL	12
MALUS FLORIB ATROP	ZIERAPFEL	1
ACER PLAT. SCHWEDL	LÖNN	1
BUSKAR:		
AMELANCHIER CANAD	HÄGGMISPEL	30
» LAMARCK	»	10
ACER TATARICA	RÖDK LÖNN	2
COTONEASTER ADPRESS	ORMBÄR	15
» DIVARICAT.	»	199
» HORIZONT.	LINGONORMBÄR	2
CORNUS ALBA SIBIRICA	VIDEKORNELL	32
» STOLONIF. FLAV.	»	7
CRATAEGUS MONOGYNA	VANLIG HAGTORN	65
CYTISUS PRAECOX	VÅRGINST	2
FORSYTHIA SUSPENSA	FORSYTHIA	3
» INTERM. SPECT	»	3
POTENTILLA FRUTICOSA	ÖLANDSROS	120
RIBES ALPINUM	MÅBÄR	82
SYRINGA CHIA STAM	SYRENBUSKE	1
SAMBUCUS RACEMOSA	VRIDVLÄDER	20
SORBARIA SORBIFOLIA	RÖNNSPIRÉA	5
SPIRAEA VAN HOUTTEI	BUKETTSPIRÉA	17
SYMPHORICARPUS RACEM.	SNÖBÄR	40
»	»	36
VIBURNUM OPULUS	ALVON	5
LIGUSTRUM VULGARE	LIGUSTER	50
SVARTA VINBÄR		9
KLÄNGVÄXTER		
ARISTOLOCHIA DURIOR	PIPRANKA	11
CLEMATIS ALPINA	CLEMATIS BLÅ	12
» TANGUTICA	» GUL	1
» JACKMANNI	» STORBLOMMIG	12
» VITICELLA		10
LONICERA CAPRIFOLIUM	KAPRIFOL	9
» SEROTINA	» RÖD	4
HYDRANGEA PETIOLARIS	KLÄTTERHORTENSIA	9
PARTHENOCISSUS TRICUSP.	V RÄDHUSVIN	5
ROSOR		
POLYANTAROS ORANGE TRIUMPH		250
» FRENSHAM		120
KLÄNGROS NEW DAWN		5

